

Tentakels

Venetië is een verpeste stad. Worden de smalle straatjes niet overspoeld door hoogstaand water, dan zijn het wel de ondoordringbare toeristenmassa's die de weg blokkeren. Ik kan me haast geen plek indenken die ongeschikter is voor hoogsensitieve personen, behalve misschien Disneyland Parijs of een luidruchtig popfestival.

Toch besloten mijn moeder en ik het erop te wagen. We hadden zoveel positieve verhalen gehoord over de Biënnale van Venetië, een kunstfestijn waar de allerbeste hedendaagse kunst van over de hele wereld wordt samengebracht. Dit jaar vormt de relatie tussen mens en aarde één van de centrale thema's. Toevallig ben ik dol op kunst die nieuwe manieren zoekt om onze relatie met de natuur te verbeelden, bijvoorbeeld door plantenwortels of -stengels uit menselijke ledematen te laten groeien. Zulke kunst maakt (misschien onbedoeld) ook goed zichtbaar hoe het voelt om hoogsensitief te zijn en innig verstrengeld te zijn met de wereld om je heen, alsof je omringd wordt door een netwerk van onzichtbare worteltjes of tentakeltjes.

Urenlang zochten we op internet naar een rustig appartementje dichtbij de expositieruimte, maar uit de buurt van de belangrijkste toeristische attracties, zoals het krioelende San Marcoplein. Via Google Streetview struinden we door de idyllische Venetiaanse straatjes om te onderzoeken welke locatie het meest geschikt zou zijn om 's avonds onze overvoerde zintuigen tot rust te laten komen.

We hadden succes: ons appartementje aan de Fondamenta Tetta was koel en stil, met een ligbad en schilderachtig uitzicht. Het bleek alleen een hele uitdaging om niet kopje onder te gaan op de extreem uitgebreide Biënnale, waar zóveel schoonheid was verzameld dat ik het nauwelijks bevatten kon. Het was geweld en sensualiteit ineen: een woest bombardement van prikkels, maar ook een oogstrelend walhalla vol verleiding.

Ik besloot me er gewoon aan over te geven en mijn zintuigen wijdopen te zetten, zonder innerlijk verdedigingsmuurtje of beschermingslaagje. Al mijn geestelijke tentakeltjes tastten gretig om zich heen, vastgrijpend en opslurpend wat ze maar voor moois te pakken konden krijgen. Ik liet mijn geest volkomen overspoelen als een smal Venetiaans straatje vol toeristen, zodat ik aan het eind van elke middag volkomen beurs gestampt was.

Maar na een half uur in het dampende water van ons ligbad kwam ik langzaam weer tot leven, vooral toen mijn moeder me een opgewarmde pizza uit de oven bracht. En zodra ik terugdacht aan de kunst die de meeste indruk had gemaakt, de beschilderde zijden doeken van Emma Talbot, de hybride mens-plant-figuren van Rosana Paulino en Felipe Baeza, dan voelde ik dat mijn innerlijke schatkist tot de rand toe was gevuld. Daar mocht ik best wat pijn en moeite voor verduren. Want moeheid gaat voorbij, maar de herinnering aan zoveel schoonheid zal me nog jaren blijven inspireren.

column
Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosoof en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

→ *I feel as bare as open flesh*, 2021. Ink, twine, acrylic, and cut paper collage on two sheets of paper, 33x48 1/4 inches each paper, 66x48 1/4 inches overall. © Felipe Baeza. Courtesy, Maureen Paley, London